

<http://hallofpeople.com/gr>

Άννα Αχμάτοβα

Αποσπάσματα

Το 1957, στον πρόλογό της για το ΡΕΚΒΙΕΜ,
η Άννα Αχμάτοβα έγραψε:

Στα φρικτά χρόνια του τρόμου της Εζόβ (1936-1938), δεκαεπτά
μήνες πέρασα στις ουρές των φυλακών του Λένινγκραντ. Μια
μέρα, κάποιος μ' αναγνώρισε. Και τότε μια γυναίκα με
μελανιασμένα χείλη που στεκόταν πίσω μου, η οποία ποτέ δεν είχε
ακούσει τ' όνομά μου, ξύπνησε απ' τον λήθαργο, τυπικός για
όλους εμάς εκεί, και με ρώτησε, ψιθυρίζοντας στ' αυτί μου
(καθένας μιλούσε ψιθυριστά εκεί):

«Και σεις θα μπορούσατε να το περιγράψετε αυτό;»

Κι εγώ απάντησα:

«Ναι, θα μπορούσα».

Έπειτα κάτι που έμοιαζε με χαμόγελο γλίστρησε πάνω σ' αυτό που
κάποτε ήταν το πρόσωπό της.

Οδοιπορώντας προς ένα πανάρχαιο χωριό
που βρίσκεται στο μέλλον,
το βαρύ βήμα της αλήθειας,
κοντοστάθηκε
κάτω από το μισοκαμένο κλαρί των ημερών.
Ο νους, αιχμάλωτος της αδυναμίας,
ανάμεσα στη λέξη και την απόκριση,
βύζαινε, αδέσποτος,
το φως του δειλινού.
Ο άγνωστος
και αθέατος
μάρτυρας της ζωής,
παρατηρούσε το φτεροκόπημα
των μαύρων πουλιών
στη θέα του φεγγαριού
Ένα βουνό ονείρων
ξεπρόβαλε
αχνά στον ορίζοντα.
Τότε άρχισε ν' αναρωτιέται
πώς μπορεί να υφάνει τη ζωή
και να τη συμφιλιώσει με τον εαυτό της.
Μια σταξιά πίκρας
έβρεξε τα σκύβαλα των φόβων
και
τα φαγωμένα από το χρόνο σκέλεθρα
μιας μοίρας τραγικής και παράλυτης.
Στο πάλιωμα του βλέμματος
αντιφέγγιζε
μια εικόνα δίχως σώμα,

φανερώνοντας πώς δεν υπάρχει ιστορία
δίχως τα δικά της φαντάσματα.
Στο υπόκωφο φως της αυγής,
το τρέμουλο
μιας λησμονημένης ηδονής,
δεν ήταν τίποτα άλλο
παρά μια υγρή χειρονομία
ενός θανάτου ερωτικού.
Στέλνοντας μια κραυγή
να ταξιδεψει έξω από το χρόνο,
κατάλαβε
πώς για να καταφέρουμε να θυμηθούμε ξανά,
η μόνη σωτηρία είναι να ξεχάσουμε τις αμαρτίες μας.

PEKBIEM

ANNA AXMATOVA

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΜΟΣ 2007

Μετάφραση ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Αναδημοσίευση από:

«blancdubois.blogspot.gr/2009/07/blog-post.html»

ΙΚΕΣΙΑ

Δοσ' μου πικρά χρόνια αρρώστιας,
Πυρετό, αϋπνία, πνιγμό,
Στέρησε μου και τέκνο και φίλο,
Και τη δόξα του ποιητή.
Έτσι προσεύχομαι στη λειτουργία,
Έπειτ' από τόσες πικρές μέρες
Η καταχνιά από τη Ρωσία να φύγει
Να ανατείλει μιας δόξας αυγή.

Μτφ Ελένη Κυριακίδου-Δημητρίου

Από περιοδικό ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

Αθήνα 1 Οκτωβρίου 1984

ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Σαν άσπρη πέτρα μέσα στο πηγάδι
Μες στην ψυχή μου μια ανάμνηση μιλά
Να την ξεχάσω δεν μπορώ, δεν θέλω
Είναι η οδύνη μου και η χαρά.
Νομίζω, όποιος θα με πλησιάσει,
Μέσα στα μάτια μου αμέσως θα το δει,
Τ πιο λυπημένος, σκεπτικός θα γίνει,
Ακούοντας μια θλιβερή φωνή.

Μτφ Ελένη Κυριακίδου-Δημητρίου
Από περιοδικό ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ
Αθήνα 15 Σεπτεμβρίου 1984

ΜΥΡΙΖΕΙ ΞΕΦΩΤΟ

Μυρίζει ξέφωτο το μέλι,
Η σκόνη ηλιαχτίδα,
Κοπέλας στόμα ο μενεξές,
Τίποτα το χρυσάφι.
Νερό μυρίζει η ρεζέντα
Και η αγάπη μήλο.
Όμως το αίμα ξέρουμε
Μυρίζει μόνο αίμα.

*Μτφ Ελένη Κυριακίδου-Δημητρίου
Από περιοδικό ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ
Αθήνα 1 Οκτωβρίου 1985*

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Χαμηλά την ακτή ψαλιδίσαν οι κόλποι,
Πανιά πολλά στ' ανοιχτά αρμενίζαν,
Κι εγώ στέγνωνα τ' αλμυρά μου μαλλιά
Σε βράχο πλατύ, από τη στεριά ένα μίλι.
Ενα πράσινο ψάρι γλιστρούσε σε μένα,
Ενας άσπρος γλάρος σε μένα πετούσε,
Κι ήμουνα τολμηρή και χαρούμενη, ήμουν αγρίμι,
Και διόλου δεν ήξερα πως αυτό είναι ευτυχία.
Το κίτρινο φουστάνι μου έθαβα στην άμμο,
Μην το πάρει ο αέρας, μην το κλέψει ο αλήτης,
Και στη θάλασσα ανοιγόμεουν και ξάπλωνα
Στα ζεστά σκοτεινά κύματά της.
Οταν γύριζα αναβόσβηνε κιόλας
Από τα ανατολικά το φως του φάρου,
Κι ο καλόγερος στις Χερσονήσου την πύλη
Με ρωτούσε: «Τπού γυρνάς μες στη νύχτα;».
Ενιωθα το νερό κι οι γείτονες το ξέραν,
Κι όταν άνοιγαν καινούργιο πηγάδι
Με καλούσαν να βρω το μέρος
Και δεν πήγαινε ο κόπος τους χαμένος.
Οπως άλλοι μαζεύουν μανιτάρια ή μούρα,
Μάζευα εγώ σφαίρες των Γάλλων,
Κι έφερνα σπίτι μες στην ποδιά μου

Θραύσματα σκουριασμένα από βαριές οβίδες.

Κι έλεγα με θυμό στην αδερφή μου:

«Όταν θα γίνω τσαρίνα,

Έξι θωρηκτά θα φτιάξω

Κι έξι κανονιοφόρους,

Για να φρουρούν τις ακτές μου

Από δω ώς τ' ακρωτήρι».

Και τη νύχτα μπροστά στο κρεβάτι

Στη σκοτεινή προσευχόμουν εικόνα

Τις κερασιές να μην χτυπήσει χαλάζι,

Ένα ψάρι μεγάλο να πέσει στα δίχτυα,

Κι ο πονηρός αλήτης να μην προσέξει

Το κίτρινό μου φουστάνι.

Απόσπασμα από την έκδοση,

μτφρ.: Ασπασία Λαμπρινίδου,

(.poema..) εκδόσεις 2013

Αναδημοσίευση από «

**Από το φιλοσοφικό ποίημα Βόρειες Ελεγείες
(από την πρώτη Ελεγεία)**

Ποτέ μου δεν είχα χρόνια παιδικά,
φακίδες, αρκουδάκια ή κουκλίτσες,
καλούς μπαρμπάδες, θείτσες αγαθές,
αγαπημένες φίλες στα παιχνίδια...
Από την αρχή φαινόμουν στον εαυτό μου
σαν ξένο όνειρο, σαν παραμιλητό
ή αντανάκλαση σ' έναν καθρέφτη,
χωρίς αιτία, όνομα και σάρκα...

Από το «Έκτη Βόρεια Ελεγεία»

Τρεις εποχές έχουν οι αναμνήσεις.

Η πρώτη - σαν τη χτεσινή ημέρα.

Κάτω απ' το θόλο της πετάει η ψυχή

Και στη σκιά της ευτυχεί το σώμα.

Υπάρχει γέλιο, δάκρυα κυλάνε

Και το μελάνι πάνω στο τραπέζι.

Και το φιλί σαν στην καρδιά σφραγίδα -

μοναδικό, αξέχαστο, στερνό. Μα

δεν κρατά πολύ αυτή η εποχή.

Αντί για θόλο - ένα άδειο σπίτι

Σε κάποια απομακρυσμένη επαρχία,

όπου το καλοκαίρι είναι καυτό,

και το χειμώνα τσουχτερό το κρύο,

παντού - αράχνες, στις γωνιές - οι σκόνες,

τα γράμματα ερωτικά σαπίζουν,

κρυφά αλλάζουν θέση τα πορτραίτα,

ο κόσμος έρχεται σαν στη κηδεία

και ύστερα τα χέρια σαπουνίζει

σκουπίζοντας από τα κουρασμένα μάτια

τα δάκρυα, βαριαναστενάζει...

Μα το ρολόι τρέχει, κι η άνοιξη

Γυρίζει πάλι, ο ουρανός ροδίζει,

Αλλάζουν τα ονόματα της πόλης

Και φεύγουν οι μάρτυρες των γεγονότων.

Δεν έχεις πια κανένα να θυμάσαι,

Να κλαις και να οδύρεσαι μαζί.
Σιγά-σιγά μας φεύγουν οι σκιές, που
Δεν καλούμε πια,
Και η επιστροφή τους τώρα μας τρομάζει.
Και μια ωραία πρωία παρατηρούμε,
Ότι ξεχάσαμε που βρίσκεται το σπίτι,
Μας πνίγει η οργή, ο πόνος, η ντροπή
Τρέχουμε εκεί, μα όλα έχουν αλλάξει
(όπως στα όνειρα οι άνθρωποι)
Οι τοίχοι, τα πράγματα, κανένας δεν μας ξέρει
Είμαστε ξένοι μες στους ξένους.
Βρεθήκαμε αλλού!...Ω Θεέ μου!
Μόλις περάσουν οι πρώτες πίκρες
Κατανοούμε, ότι δεν χωράει
Το παρελθόν στα πλαίσια της ζωής μας.
Μας είναι τόσο ξένο, όσο
Και στον γείτονα στην πολυκατοικία,
και ότι δε θα αναγνωρίζαμε εκείνους,
που έχουν πεθάνει, κι εκείνοι, που μας
αποχωρίστηκαν, ζουν άνετα
και χωρίς εμάς. Και όλα καλώς βαδίζουν»...

αναδημοσίευση από «greekorbis.gr/greek/ex-libris/to-bradi»

Η Ελεγείες του βορρά κυκλοφορούν από τις
εκδόσεις poema (2014)

Από το Ρέκβιεμ

Ήρεμος ο Ντον, γαλήνια κυλά
Κίτρινο φεγγάρι σε σπίτι χαμηλά.

Γλιστρά και βάζει το σκουφί του
Το κίτρινο φεγγάρι κοιτάζει τη σκιά.

Αυτή η γυναίκα είν' άρρωστη βαριά
Την τρώει η μεγάλη της η μοναξιά.

Στο μνήμα ο άντρας της κι ο γιος της φυλακή
Πες και για μένα μία προσευχή.

<http://hallofpeople.com/gr/bio/Axmatova.php>